Esrarengiz Bir Köy: Rennes-le-Château – I
Başlangıç

Bu çalışmadaki anlatımların özeti, ilk olarak 2002 yılında "Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlar" adlı kitapta yayımlanmıştı.

Sonradan bu kitap üçe bölündü ve www.masonpedia.com adlı sitede 2015 yılında yayımlandı. Bu çalışmanın konuları, 3. Kitapta yer aldı.

Burada, ilgili konular yeniden derlendi; açıklama ve yorumlar eklendi.

Rennes-le Château

Fransa'nın güneyinde, Pirene Sıradağları ile Akdeniz kıyısı köşesindeki Languedoc adlı bölge, her bakımdan çok ilginçtir.

Öteden beri, çeşitli kaynaklarda Languedoc'taki gömülerden, hazinelerden söz edilip durulur. Bu bölgeyi böylesine çekici yapan etkenlerden biri de bu olsa gerektir.

Kimilerine göre, buralarda bir yerde gerçekten de saklı olan bir hazine vardır ama bu öyle bildiğimiz ya da düşündüğümüz gibi maddî değildir; manevî bir nitelik taşır. Hatta kimileri bunun "tüm maddî hazinelerden daha önemli bir bilgi" olduğunu söyler. Fakat maneviyat ile bilgi ne denli önemli olursa olsun, maddî bir değer taşıyan hazine, insanların ilgisini hep daha çok çekmiştir. Nitekim burada da öyledir.

Sözü edilen hazinenin yerini belirlemek için, duyumlara dayanarak bir sürü geometrik çizim ve hesap yapılıp, açılar ve mesafeler belirlenir. Belli noktalar arasında ilişkiler kurulur. Özellikle 20. yüzyılda, yaşamını buradaki hazineyi bulmaya adayanlar olmuştur.

Birisi çıkar; daha önce yapılmış çizim ve hesapların yanlış olduğunu ileri sürer. Kendine göre doğrusunun nasıl olduğunu anlatıp, gerekçesini gösterir.

Sonra bir başkası da onun yanılgılarını ortaya sererek, tezini çürütür.

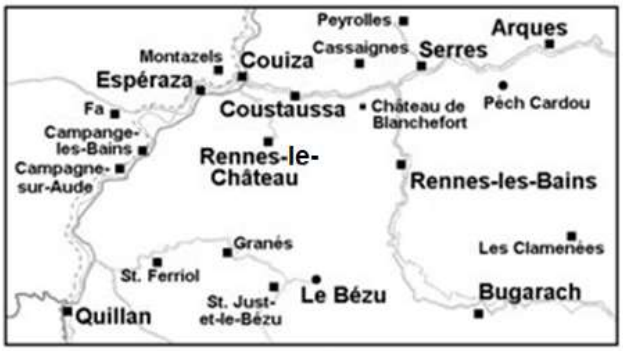
Bu, yıllardan beri yinelenip gelmiş bir zincirleme varsayımlar dizisidir.

* * *

Şimdi gelin Languedoc'taki belirli bir çevreye odaklanalım. Carcassonne kentinin 40 km kadar güneyindeki Couiza kasabasının yakınlarına...

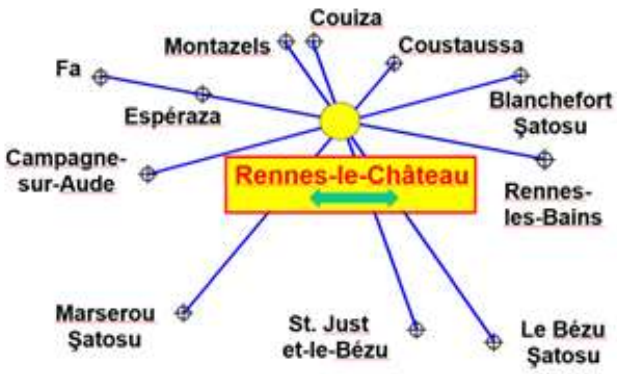

O bölgeyi biraz daha yakından görelim:

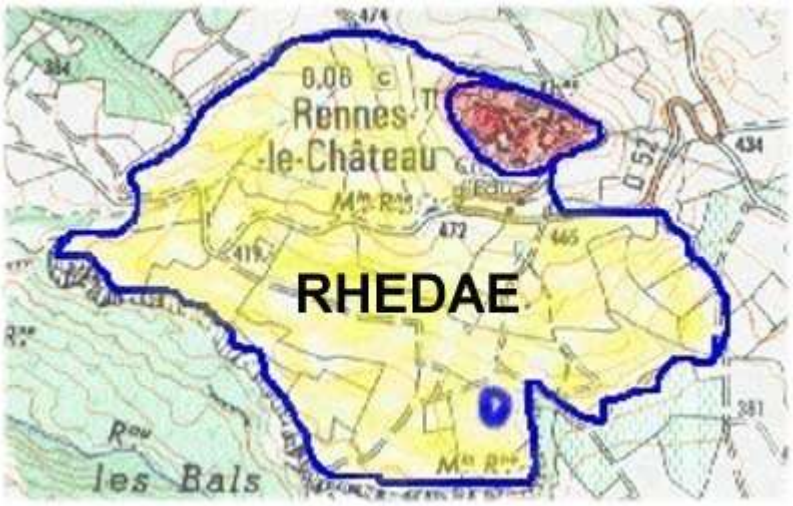

Buradaki ilgi alanımız tüm çevreyi değil, başta Rennes-le-Château olmak üzere Coustassa, Rennes-les-Bains ve Espéraza adlı köyler ile Le Bézu, Pech Cardou, Serres ve Bugarach tepelerini kapsayacak.

Sonrasına gelmeden önce, tüm bunların arasında Rennes-le-Château adlı köyün diğerlerinin sanki merkezine oturmuş gibi bir özelliğini de not edelim.

5. yüzyılda Vizigotlar, günümüzdeki Rennes-le-Château köyünü "Rhedae" adıyla merkez edinmiş... Eskiden çok büyük bir kent olan, nüfusunun 30 bine vardığı söylenen Rhedae, 19. yüzyıla gelindiğinde olsa olsa 300 kadar nüfuslu, sapa kaldığı için de pek az kimsenin uğradığı küçük bir köye dönüşmüş.

İnsan hep önceki yapıların üzerine bir yenisini inşa ettiği için, bu köyde o tarihlerden kalma yıkıntılar belli belirsiz.

Fakat çağımızdaki görüntüsü şöyle:

Ancak burada kısmen özetleyerek anlatacaklarımız 20. yüzyılın ikinci yarısında dünya çapında öyle bir yankı yaptı ki, bu köy ile çevresi araştırmacılarla dolup taşmaya başladı; Languedoc bölgesine giden turistlerin de hayli rağbet ettikleri bir yer olup çıktı.

Rennes-le-Château ile 1895-1909 yılları arasında bu köyün rahipliğini yapmış olup, âdeta bir efsane kahramanı gibi ün edinen **François-Bérenger Saunière** hakkında anlatılmış olanlar ise, romanlara, filmlere, televizyon programlarına konu oldu.

* * *

Bu çevrede, her yılın belirli günlerinde birtakım atmosferik ve astronomik olaylar izlenir.

Bu doğa olaylarını hayli yadırgayanların yanı sıra, bunlara hem hayranlık duyanlar hem çok önemli bulanlar da vardır. Yerel halkın çoğunluğu bunları "Tanrı'nın işi" olarak nitelerken, kimileri de gizemci (mistik) bir eğilimle açıklamaya girişir.

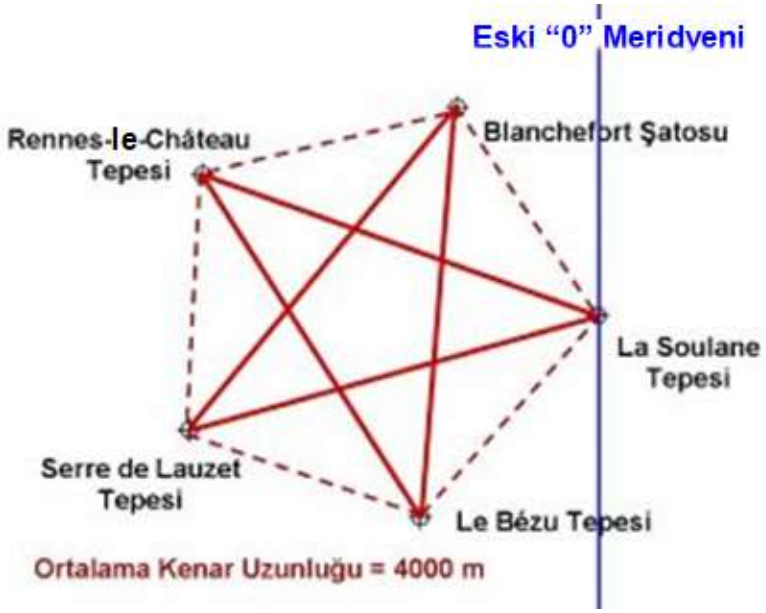
Bu bağlamda anlatılanların çoğu, öteden beri dillerde dolaşan birtakım söylentiler üzerine kurulu varsayımlardır. Açıkça belirgin sayılabilecek olanlar ise, çevre arazideki bazı coğrafi özellikler ve geometrik ilişkilerdir.

Buraya kuşbakışı olarak göz atıldığında birçok geometrik ilişki belirlenir ama bunların içinde en ilgi çekmiş ve üzerinde en çok durulmuş olanı şudur: Bu çevredeki tepelerden beşinin doruk noktası, yaklaşık olarak bir eş kenar beşgenin köşelerini oluşturur.

Söz konusu tepelerden birinin belli bir adı yoktur. Üçü Rennes-le-Château, Serres ve Bugarach köylerinin kurulu olduğu tepeler, sonuncusu da üzerinde bir zamanlar Tapınak Şövalyeleri'nin bir kalesinden kalma yıkıntılarının bulunduğu Le Bézu tepesidir.

Bunlar aslında birer doğal tepe değildir. Çok eski çağlarda bu bölgede, beş ayrı ziggurat (basamaklı piramit) yapılmış olduğu söylenir. Niçin birbirlerine aşağı yukarı eşit uzaklıkta yapılmış oldukları, hele yapanların birer eşkenar beşgeni nasıl tutturduğu günümüzde bile henüz çözümlenememiştir. (Eş kenar beşgen, kâğıt üzerine çizimi çok zor olan bir geometrik şekildir.) Denildiğine göre, piramitlerin basamak ve köşeleri zamanla aşınmış, üstlerini toprak kaplamış, geride birer tepe görünümü kalmıştır.

Bunlardan bir örnek alalım:

Üstelik bu çevrede böyle bir tek değil, birkaç eş kenar beşgen oluşturur tarzda tepeler var. Sadece birinden söz ettik. Bunun daha ötesi, konuyu bambaşka bir mecraya sürükler.

[Bu konuda daha ayrıntılı bir anlatım için şu yazıya bakılabilir:
https://www.academia.edu/83628918/]

Kimilerince bu olgu öyle önemli sayılmıştır ki, yerel mitolojide burası "yeryüzünün merkezi" olarak bile nitelenmiştir.

Bu olgu ile bağlantılı bir açıklamada, tarih öncesi çağlardaki varsayımsal **Atlantis kıtası** gündeme getirilerek, özetle şöyle denir:

«Atlantis, batı yarımkürenin büyük bölümünü kaplamış bir uygarlıktı. Bir doğal afet sonucunda jeolojik bakımdan göçtü. Bu tepeler, özgün biçimiyle birer piramitti. Kozmik etkilerden korunmak için yapılmıştı. Her birinin altına, barınmak amacıyla derin mağaralar oyulmuştu.»

Aslında 25 bin yıl kadar önce var olduğu söylenen Atlantis kıtasının yeri Atlas Okyanusu'nun ortasıdır ama etkisinin buralara kadar uzandığı öngörülür.

Bu çevreyi Atlantis ile bağdaştıranların bir diğer varsayımı da şöyle:

«Atlantis krallarından kimisi denizlerin hâkimi, kimisi karaların hâkimi olarak bilinirdi. Birçoğu, başı boğa, kuyruğu ise balık gibi olan bir tasarımla simgelenmişti. Bu krallar, sonraki kültürlerde birer tanrı olarak nitelendi. Nitekim **Merovenjler** (5. - 8. yüzyıllarda Batı Avrupa'daki Frank krallıklarının hanedanı) ile ilgili efsanede değinilen **Quinotaur** adlı varlık, bu hanedanın kökünün Atlantis krallarına kadar uzandığını vurgular.»

Bu varsayımların gerçek olduğuna inananlar vardır.

Böyle inançlar semavî dinler ile de çelişkilidir.

Pozitivist bilimciler ise, kanıtlanamayışı nedeniyle bunlara karşıdır.

Ancak önemlisi, böyle bir şeyin doğru olup olmadığı değil, toplumlarda yaygın buna benzer inanışların tarihsel olgulara yön vermiş oluşudur.

Vizigot Sütunu

Rennes-le-Château köyünün kilisesi 1059 yılında yapılmış, **Vizigotlar**'dan [*] kalma bir tapınak kalıntısının üzerine oturtulmuştu.

[*] Gotların önemli bir kolu olup, Ortaçağ başlarındaki Kavimler Göçü'nün sonrasında Avrupa'nun güneybatısına yerleşmiş olan toplum.

1774-1792 yılları arasında bu kilisenin rahipliğini yürütmüş olan **Antoine Bigou**, yakındaki şatoda o sıralarda henüz oturmakta olan Blanchefort ailesinin özel papazlığını da yapardı.

1789 tarihli Büyük Fransız Devrimi'nin ertesinde, Katolik rahiplerden birçoğu, soylular ile yakınlığından ötürü başına iş açılabileceğinden korkup, yurt dışına kaçmıştı. Antoine Bigou da onlardan biriydi.

Ondan sonra, Rennes-le-Château'ya gönderilen rahiplerden hiçbiri burada uzun süre kalmadı. Nedeni bilinmez. Köyün rahipsiz kaldığı yıllar bile oldu.

1885 yılında, bu köye **François-Bérenger Saunière** adlı 33 yaşında bir rahip atandı. (Bizim bu anlatımlardaki başkahramanımız… Bundan böyle ondan kısaca "Bérenger" diye söz edeceğiz.)

Tam köye gidip görevine başlayacaktı ki, Fransa'da devlete karşı Kralcıların düzenlediği bir eylemi desteklediği için hakkında soruşturma açılması söz konusu oldu. Carcassonne Piskoposu **Félix Arsène Billard**, onu Narbonne kentinde düzenlenen bir dinî seminere gönderip, bir süre uzaklaştırdı. Ortalık durulduktan sonra geri çağırdı.

Bérenger sonunda Rennes-le-Château köyüne gittiğinde, rahip lojmanının, epeydir kullanılmadığı için perişan bir halde olduğunu gördü. Onarıma girişti. Kullanılabilecek duruma getirtene kadar, Dénarnaud ailesinin konuğu oldu. Lojmanına geçtikten sonra da ev işlerini görmesi için ailenin genç kızlarından biri olan Marie'yi yanına aldı.

* * *

Böyle küçük köylerde rahibin her gününü doldurabilecek iş yoktur.

Bérenger genç ve dinamik bir adamdı. Her gün vaktinin bomboş geçmesinden çabuk sıkıldı. Çoktan beri bakımsız kalmış olan kiliseyi onarmayı düşündü. Carcassonne'daki piskoposluğun onayını aldı hatta bu onarım için bir miktar ödenek bile koparttı. Birkaç işçi tuttu.

Çalışmalar sırasında kilisenin içerisindeki sunak taşının da elden geçirilmesi gerektiği görüldü. Hayli yıpranmış olmasının yanı sıra oynaktı.

İşçiler hep birlikte taşı yana doğru itince, altının boş olduğu ortaya çıktı.

Kocaman sunak taşı, döşeme ile aynı hizada durmayan iki sütun üzerine oturtulmuştu. Oynak oluşu bundan ileri geliyordu.

Ancak, o sırada beklenmedik bir olay oldu.

Taşımakta olduğu ağır sunak taşının yana itilmesine dayanamayan sütunlardan biri dibinden kırılıverdi.

İşçiler, kırılan sütunu çukurdan çıkardı. Ötekini de çıkarmak istediler ama kıpırdatamadılar bile. Belli ki hayli derine doğru uzanıyordu. Diğeri ise buraya sonradan, bir başka yerden getirilip, öylesine konmuştu anlaşılan...

Bérenger, çıkarılan kırık sütun parçasına şöyle bir göz attı. Yüzyıllar öncesinden kalma olduğu belliydi. Kilisenin yapımından çok daha eski bir tarihten... Büyük olasılıkla Vizigotlar dönemindeki eski tapınağın kalıntılarından biri.

Sütunun başlangıçta kırıldığı sanılan alt ucunda, ortasının oyuk olduğunu gördü. İçine ağaç parçaları tıkıştırılmıştı. Yorumu şöyle: Herhalde diğeriyle aynı düzeye getirmek için... Ağaçlar zamanla çürüyünce denge yitirilmişti.

Ancak o dolgunun arasında bir başka şey daha vardı. Ağaç parçalarını dışarıya çektiğinde, aralarında reçine ile kaplanmış üç ahşap tüp buldu.

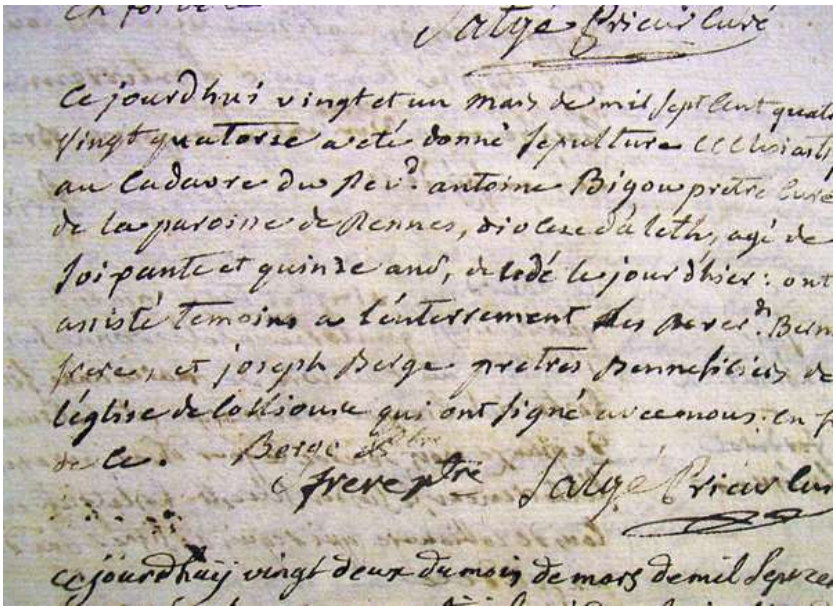
Anlaşılan, birisi buraya bir şey saklamıştı. Demek oluyor ki, bu sunak taşı buraya önceden özel bir düzenlemeyle yerleştirilmişti.

İşçilere belli etmemeye çalışarak bulduğu tüpleri cübbesinin altına sokuşturup beline sıkıştırdı. Lojmanına götürdü.

* * *

Ahşap tüplerden, rulo halinde sarılmış dört el yazması parşömen çıktı. İki ayrı tüpe konmuş olan belgelerden birinin üzerinde 1244, birinde 1644 yazılıydı. Diğer tüpten çıkan iki parşömen ise 1780 tarihini taşıyordu.

Bu belgelerden birinin resmini verelim:

Şimdi bu belgelerin geçmişini şöyle bir özetleyelim...

Ancak öncelikle şunu da eklemeliyiz: Bérenger, o sırada bunları bilmiyordu. Sonradan öğrendi ve anlayınca da neler oldu neler!

1644 yılında, bölgenin ünlü Blanchefort ailesinin babası **François-Pierre d'Hautpoul**, [*] Espéraza köyündeki notere giderek vasiyetnamesini düzenletmişti. Yanında getirmiş olduğu eski bir belgenin de buna eklenmesini istemişti.

[*] Hautpoul, Blanchefort ailesinin bir diğer adıdır. Aslında bu, Vizigotlar dönemindeki soyadıdır ve ailenin kimi bireyleri daha sonraki tarihlerde de zaman zaman bu eski soyadını kullanmayı yeğlemiştir. Bu "Hautpoul" adı önemli… Bunu daha sonra göreceğiz. Nitekim az önce Blanchefort Şatosu'nun adı geçti. Daha sonra da geçecek.

Noter kendisine denileni yapmış, sonra tümünü kasasına yerleştirmişti.

François-Pierre d'Hautpoul dört yıl sonra öldü. Noter, ailesine iletmesi gereken vasiyetnameyi çıkarmak için kasasını açınca, hayretler içinde kaldı. Vasiyetname ve ekleri yoktu. "Acaba yanlışlıkla çıkarıp bir başka yere koymuş olabilir miyim?" diye düşündü. Her yeri aradı; yok.

Çaresiz, durumu Blanchefortlar'a bildirdi.

Vasiyet olmayınca, mirasçılar, Blanchefort ailesinin gelenek ve görenekleri uyarınca bildiğini yapmak zorunda kaldı.

Aradan 130 yıl kadar bir süre geçti.

1780 yılında, Espéraza köyündeki yeni noter, eski dosyalar arasında bir şey ararken, söz konusu vasiyetnameye rastladı.

Blanchefort ailesinin o sıradaki ileri geleni Pierre d'Hautpoul, noterin bu bulgusunu her nasıl olduysa öğrenip, kendisine verilmesini istedi. Noter ise, «Bunun ortaya çıkarılması hiç akıllıca olmaz.» diyerek, vermekten kaçındı; sanki başkaları da görebilirmiş gibi… Fakat her nedense gizlice Pierre'in karısı **Marie de Négre d'Ables**'e iletti.

O da, bunları çok iyi bir yere saklaması için ailenin papazı Antoine Bigou'ya emanet etti.

Marie de Négre d'Ables ertesi yıl öldü. Böylece 1644 tarihli vasiyetname ile eklenmiş olan eski belgeler rahipte kaldı. O sırada hiç kimse vasiyetnamenin bu serüvenini ve sonunda kimin elinde kaldığını bilmiyordu.

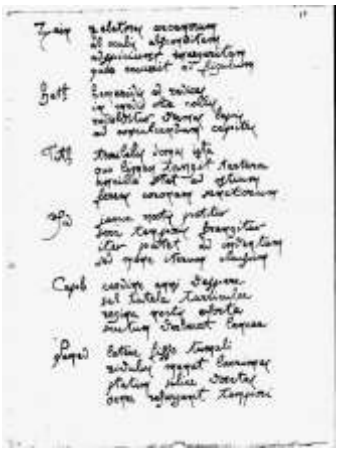
Vasiyetnamede aileyi ilgilendiren önemli konular vardı. İlişkiler, mali işler, anılar ve benzeri şeyler... Bir de Blanchefortlar'ın arazisinde eskiden bir altın madeni işletilmiş olduğu, henüz açılmamış birtakım damarlar hakkında bilgiler... Belki asıl önemli olan da buydu.

Buna eklenmiş olan belgelerden biri ise, eski bir soy ağacı çizelgesiydi. Katharlar'ı ortadan kaldırmak Fransa'da için düzenlenmiş haçlı seferinin sonundaki **Montségur** kuşatmasının tarihini taşıyordu yani 1244.

Bir Sergey Lesnikov yapıtı

Buna göre, ailenin kökeni **Vizigotlar**'a kadar uzanıyordu. **Merovenjler** ile de bağlantılıydı.

Rahip Antoine Bigou, bunların üzerine kendi bilgilerini de katıp iki belge daha düzenlemiş, hepsini ahşap tüpler içine yerleştirip saklamıştı.

Antoine Bigou'nun yazdığı anlaşılan iki parşömende, İncil'den alınma olduğu belli pasajlar yer alıyordu. Bérenger bunları okudu okumasına ama anlayamadı çünkü çok garip bir tarzda yazılmışlardı. Bir anlaşılamazlık vardı.

Tekrar tekrar okudu. Ne olduğunu düşündü, düşündü… Sökemedi.

Henri Boudet

Bérenger, Rennes-le-Château'ya geldiğinde çevreyi dolaşmış, komşu köylere de uğramıştı.

Blanchefort ailesinin artık kullanmadığı şatodan birkaç kilometre ilerideki Rennes-les-Bains köyünün kendisinden hayli büyük, o tarihte 58 yaşındaki rahibi **Henri Boudet** ile tanışmak, ona çok mutluluk vermişti.

Ortak bir tanıdıkları olduğunu da keşfetmişlerdi: Coustassa köyünün yaşlı rahibi **Antoine Gélis**.

Henri Boudet, hayli geniş bilgili ve tecrübeliydi. Çok iyi Latincenin yanı sıra İngilizce de biliyordu.

Bérenger, bir fırsatını bulup, Henri'ye Latincedeki bazı terimlerin ne anlama gelebileceğini sordu.

Bunları sorunca, Henri, Bérenger'in bir şey bulduğunu hatta bulduklarının yüz yıl kadar önce Antoine Bigou tarafından saklanmış belgeler olduğunu hemen kavradı. Çünkü onun da bu konuda bildikleri vardı.

Antoine Bigou, yurt dışına kaçmadan önce, *«Ne olur, ne olmaz!»* diye düşünüp, Blanchefort ailesiyle bağlantılı tüm bilgilerini, Cauneille adlı genç bir rahibe anlatmıştı. Sıkıca tembih etmişti; «Bunlar kişiden kişiye aktarılarak saklanmalı, ancak çok zorunlu bir durumla karşılaşılırsa açıklanmalı» demişti. Rahip Cauneille ise, yaşlandığında, bu sözlü emaneti iki ayrı rahibe birden aktarmıştı. Biri, Rennes-les-Bains köyünün önceki rahibi Jean Vie idi. O ise, bir başka yere atandığında, buradaki görevini devrettiği Henri'yi bu konuda bilgilendirmişti.

Henri açık vermedi. Bilmezden gelerek Bérenger'i sınadı. Ona bu gibi terimleri nereden çıkardığını sordu.

Bérenger lafı geveleyerek, kaçamak bir yanıt vermeye kalkışınca, Henri «Bak, dostum... Gel anlaşalım. Birbirimize karşı saklamasız olalım. Eğer sen bana ne bulduğunu açıkça söylersen, ben de sana bildiklerimi anlatırım. Bu ikimiz için de çok daha yararlı olur.» dedi.

Henri'nin bu sözü galiba yeterince etkili olamamıştı ki, Bérenger hemen açılıp ona bulduklarını anlatmadı. Henri de üzerine gitmedi. Sabırlı davrandı. Ona biraz ipucu verirse, sonrasının daha kolay olabileceğini düşündü.

* * *

Henri Boudet, ***"La Vraie Langue Celtique et le Cromlech de Rennes-les-Bains"*** *(Gerçek Kelt Dili ve Rennes-les-Bains'teki Kromlek)* adlı bir kitap yazmıştı.

[Kromlek: Çevresinde dikme taşlar olan anıt. İngiltere'deki ünlü Stonehenge gibi.,..]

İlk kez 1888 yılında yayımlanan bu kitabın sonradan birçok tıpkıbasımı yapıldı.

Henri bu kitapta hayli garip sözler etmişti. Keltlerin dilinin Anglosakson kökenli olduğu hatta Babil Kulesi [*] yapılmadan önce dünyadaki tüm insanların İngilizce konuştuğu gibi...

[*] Tevrat'ın "Tekvin" adlı ilk bölümünün 11. babında, Tufan'dan sonra insanların Mezopotamya'daki Şinar ovasında Babil yakınlarında bir kule yapmaya giriştiği, bunun üzerine Tanrı'nın kızarak tüm insanların dillerini birbirine karıştırdığı, aralarında konuşarak anlaşamayınca dağılmak zorunda kaldıkları anlatılır.

Kitabını bastırdıktan sonra, çoğunu bu konuyla ilgilenebileceğini umduğu belli seçkin kişilere göndermiş, *"Bakalım bunları anlayacak bilgili ve akıllı biri çıkacak mı?"* diye düşünerek, beklemeye geçmişti.

Kimseden ses seda çıkmamıştı. Belli ki kitabı ya okumamış ya da anlamamışlardı.

Bu kitaptan Bérenger'e de bir tane verdi. Bunu dikkatle okuyup anlamaya çalışmasını söyleyip, daha sonra yine görüşmeyi önerdi.

Bérenger, Henri'nin kitabını baştan sona okudu. Dil hakkındaki görüşlere aklı yatmadıysa da tanımış olduğu kadarıyla Henri saçma sapan lâflar edecek biri değildi. Anlattıklarıyla başka bir şey demeye çalışmakta olsa gerekti. Bir de Rennes-les-Bains köyündeki eski kromlek ile bağlantılı olmak üzere birtakım yönler ile mesafeler belirtiyordu. Galiba asıl mesajın özü oradaydı ama Bérenger'in henüz bu çevre hakkındaki bilgisi, bunları kavramak için yetersizdi. Çaresiz, Henri'den açıklama istemek zorunda kaldı.

Birkaç gün sonra yine Rennes-les-Bains köyüne gitti.

Bu kez Henri'ye, daha o bir şey sormadan, keşfetmiş olduğu her şeyi açıkladı.

Buna karşılık Henri de ona kitabında dil konusunda anlattıklarının ne işe yaradığını gösterdi.

Bir tür şifreleme tekniği kullanmıştı. Önce şifre çözülüp sonra okununca, kitap daha anlamlı oluyordu. Bu çevrede çok eskiden kalma bir hazinenin var olduğunu ve yerinin nasıl bulunabileceğini gösteriyordu.

Fakat bu kesin değildi. Sadece bir teoriydi.

Dediğine göre, Henri çok aramış ama hiçbir şey bulamamıştı. Çünkü elindeki bilgi yetersizdi. Şayet başkalarının bildikleriyle bütünleştirilirse, belki o zaman bir sonuca varılabilirdi. Bu kitabı belli kişilere göndermiş olmasının nedeni de buydu.

Şimdi ise bir umut doğmuştu. Bérenger, Antoine Bigou'nun yazmış olduğu belgeleri bulmuştu. Belki onlardan yararlanarak bir sonuç elde edebilirlerdi.

Henri'ye göre, vasiyetnamede işlerine yarar pek bir şey yoktu. Eskiden bunların ortaya dökülmesi belki sakıncalı olabilirdi ama şimdi bunun üzerinden yüz yıldan çok zaman geçmişti. Gerçi soy ağacı çizelgesi önemli bir belgeydi ama bunun değerlendirilmesi başkalarına düşerdi.

Henri öncelikle Antoine Bigou'nun yazdığı parşömenleri önemsiyordu. Onlara şöyle bir göz atıp, burada yazılmış olanların İncil'deki hangi pasajlar olduğunu belirtince, Bérenger de hatırlayıp o pasajları mırıltıyla belleğinden söylemeye başladı.

Henri, «O önemli değil.» dedi, «Asıl önemli olan bunun ardında anlatılmış olanlardır. Antoine kardeşimiz burada kötü bir Latince yazar gibi kendine özgü bir şifreleme tekniği kullanmış.» Sonra da şunu ekledi: «Önce bu şifrenin anahtarını bulmamız gerekiyor.»

Kafa kafaya verip çalıştılar, hayli uğraştılar...

Hiçbir sonuca varamadılar.

Mezar Taşı

Rennes-le-Château köyünün eski rahibi Antoine Bigou, ayrılmadan önce vasiyetnameyi kendisine emanet etmiş olan Marie de Nègre d'Ables için bir mezar taşı yapmıştı.

Bu, görünümü bakımından sıradan bir mezar taşı gibiydi ama çok önemli bir mesaj, yeryüzünde hemen herkesin öğrenmeye can attığı büyük bir sır içeriyordu. Henri bunu Rennes-les-Bains köyünün önceki rahibi Jean Vie'den öğrenmişti.

O mezar taşını bulurlarsa belki bir adım daha ileri gidebilirlerdi.

Henri, bu mezar taşını Rennes-les-Bains köyü mezarlığı ile Blanchefort Şatosu çevresinde aramış, bulamamıştı. Antoine Bigou Rennes-le-Château köyünün rahibi olduğuna göre, oraya gömmüş olabilirdi. Henri orada da arama yapmaktan çekinmişti. Önerisi üzerine, Bérenger, kendi köyünün mezarlığında bir araştırma yaptı. Öyle bir mezar taşına rastlayamadı.

Antoine Bigou'dan bu yana gelmiş olan bilgiye göre mutlaka olmalıydı. Marie de Négre d'Ables öldüğünde elbette bir yere gömülmüştü ama nereye?... Henri'den önceki rahip bunun yerini de söylemiş olsaydı ya!... Belki o da bilmiyordu.

Bérenger, yılmadan, bıkmadan, usanmadan mezarlıktaki her bir taşı üst üste birkaç kez gözden geçirdi. Köylülerin dikkatini çekmemek için bu işi genellikle geceleri yapıyordu.

Nafile!... Yoktu.

Blanchefortlar'ın şatosunun Coustassa köyüne de yakın oluşunu göz önüne alıp, oradaki mezarlığı da incelemeyi düşündüler.

Bir gün Bérenger, sırf bunun için kalkıp oraya gitti. Böylece, ister istemez, o köyün her ikisinin de önceden tanıdığı rahibi Antoine Gélis de konuyu öğrenmiş oldu.

Bérenger, orada da hiçbir şey bulamadı.

Artık bu araştırmadan yorulmuş, üzerine bıkkınlık çökmüştü. Bu sevdadan cayıp köyündeki olağan işine döneceğini söyleyince, Henri ona hak verdi. «Kim bilir, belki bambaşka bir yerdedir.» diyeceği tuttu.

O anda Bérenger'in kafasında bir şimşek çaktı.

«Elbette!» diye haykırdı, «Mezarlıklarda olsaydı zaten çoktan bulmuştuk. Demek ki mezarlık dışında bir yerde Bunu niçin daha önce düşünemedik ki?»

Yine umutlanmıştı.

Bu kez olmadık yerleri dolaşmaya başladı. Hatta üzerine yıldırım düşmüş, parçalanmış olabileceğini düşünerek, Rennes-le-Château köyü ile Blanchefort Şatosu arasındaki bölgede birçok yerden taş toplamaya, bunları birbiriyle karşılaştırmaya, birbirleriyle bir bağlantıları olup olmadığını incelemeye girişti. Ancak bir mezar taşı kalıntısına rastlayamadı.

* * *

Köylüler Bérenger'in yaptıklarını izliyor, onlara göre bu "çok bilen kişi"nin niyetini anlamaya çalışıyor, aralarında bunun dedikodusunu yapıyor, varsayımlarda bulunuyor ala hiçbir sonuca varamıyorlardı. Bu genç rahip âdeta çıldırmış gibiydi. Her gün çevrede dolaşıp duruyor, bazen kilometrelerce yürüyor, bir sürü taş toplayıp getiriyor, bunları lojmanın bahçesine diziyordu. Bahçeyi taşla süslemek istiyorsa, bu kadar zahmete ne gerek vardı ki!...

Bérenger gerçekten çok garip davranıyordu. Geceleri kiliseye gidip uzun süre kaldığını, orada ne olduğu bilinmez birtakım işlerle uğraştığını görenler olmuştu. Elbette kiliseye gidecekti ama niçin gece?... Onu karanlıkta mezarlığa gidip gelirken gördüğünü söyleyenler de vardı.

Beri yanda Bérenger, kulağına kadar gelen söylentilere pek aldırış etmeden, köylülerin onu deli sanmasını bile umursamadan, aylarca Rennes-le-Château köyünün çevresindeki her yeri gezdi; her yere baktı. Nerede nasıl bir taş bulunduğunu âdeta ezberledi.

* * *

Bérenger'in bu olağanüstü, bitmez tükenmez çabası boşa çıkmadı.

Sonunda aradığı mezar taşını Couiza yolunun yakınında, yüzüstü devrilmiş, her yanını çalılar sarmış bir halde buldu. Eğer taşın çalıların altından dışarıya doğru uzanır durumda kalmış olan sivri ucu dikkatini çekmeseydi, görmeden geçebilirdi.

Taşı kenarından zorlukla kaldırıp çevirdi. Biraz temizleyince, üzerindeki yazının hâlâ bozulmamış, rahatça seçilebildiğini gördü.

Bu taşın üzerindeki yazıyı daha iyi gösteren, sonradan yapılmış bir çizimi şöyle:

Yazının anlamı da şöyle verilebilir:

"BURADA BLANCHEFORT DHAUPOUL HANIMEFENDİSİ SOYLU M ARIE DE NEGRE DARLES YATAR. 17 OCAK 1781'DE ALTMIŞ YEDİ YAŞINDAYKEN ÖLDÜ. HUZUR İÇİNDE DİNLENSİN."

Herhangi bir gariplik görünmüyor, değil mi?... Zaten ilk bakışta olağan dışı bir şey yok. Fakat biraz dikkat edilirse, ayrıntılara bakılırsa, göze birtakım yanlışlar çarpıyor.

Örneğin "D'HAUTPOUL" yerine ayraç ve bir harf eksik olmak üzere *"DHAPOUL"*, "MARIE" yerine *"M ARIE"*, "D'ABLES" yerine *"DARLES"* yazılmış. Bazı harflerin boyu diğerlerine uymuyor. Romen rakamlarıyla verilen ölüm yılında (MDCCLXXXI) yazılırken, ikinci "C" yerine *"O"* konmuş. Satır hizaları kaymış. Noktalama bakımından da yanlışlar var. Küçük harfler karıştırılıp, bunların satır hizasından kaymış bulunması da bu taşı işlemiş olan kişinin acemiliği ya da beceriksizliği olarak düşünülebilir.

Acaba öyle mi?... Yoksa tüm bunlar özellikle mi böyle yapılmış? Bu yazıların ardında bir başka anlatım mı var?

Ancak bu iş bu kadarla kalmıyordu.

Bunun altında, dikdörtgen biçiminde bir başka taş daha vardı. Üstünü toprak kaplamıştı. Mezarın üstüne örtülmüş olan bu taşta da birtakım yazılar vardı ama işte burada ne yazılı olduğu kesinlikle anlaşılabilir gibi değildi. (Nitekim sonradan çekilmiş fotoğrafında da hemen hiçbir şey görülemiyor.)

Buna karşın Bérenger, elinden geldiğince bu taşın da bir kopyasını çizdi.

En üstte yarım daire gibi bir çerçeve içine alınmış "P.S" diye bir yazı… Onun altında bir düşey çizgi. Her iki yanında "RÉDDIS", "RÉGIS", CÈLLIS" ve "ARCIS" diye dört sözcük. Her iki yanda yukarıdan aşağıya Latin ve Grek harfleriyle yapılmış anlamsız bir karışım. Daha altta "PRAE-CUM" diye bir yazı; en anlamlı olabileni de bu: Sözlük anlamı "gelmeye dua et" ama burada bambaşka bir nedenle kullanılmış olabilir. En altta, örümcek ya da ahtapot gibi garip bir figür… Bir de en alt sağ köşede birtakım harfler... Bu sonuncusu Romen rakamlarıyla yazılmış bir tarih gibi duruyordu ama aslında bu bir sayı bile değildi, çünkü tutmuyordu.

Aşağıda bu taşın da sonradan çizilmiş olan biçim ve kapsamı görülüyor.

Taşları yüklenip buradan bir başka yere götürmek olanaksızdı. Bunun için bir araba ve en az iki kişi gerekirdi. Bu da çok dikkat çekerdi. Üstelik hayli zamandan beri köylüler Bérenger'i âdeta göz hepsine almış gibiydi ve kendisi de bunun farkındaydı. Taşların üzerindeki yazıların bire bir kopyasını çıkarmak en doğrusu, en akıllıca iş olacaktı.

Birkaç gün sonra evinin işlerini gören ve artık can dostu, sırdaşı gibi olmuş Marie Denarnaud ile birlikte oraya gitti. Marie gözcülük ederken, Bérenger de sanki orada kenara oturmuş da İncil okuyormuş gibi, -öyle ya, burası yol üstüydü, gelen geçen olabilirdi- taşların üzerindekileri bir kâğıda kopyaladı. Sonra mezarın baş taşını önceki gibi tersine çevirip bıraktılar.

Bérenger'in tüm bunları tek başına çözümlemesi olanaksızdı. Mutlaka Henri'ye danışmalıydı. Nitekim sık sık bir araya geldiler. Uzun uğraşılarla, çeşitli yöntemler deneyerek, sonunda bunların şifresini çözmeyi ve yazıların ardındaki gizli mesajı çıkarmayı başardılar.

* * *

Sivri uçlu mezar baş taşının üzerindeki yazının hemen her satırında kasten bir hata yapılmıştı. Önce bunları ayıklamak, sonra da rakamları bir yana ayırıp belli bir sistem izleyerek harflerin yerlerini değiştirmek gerekiyordu.

Buradaki şifrenin nasıl kurulmuş olduğunu anlatmak çok uzun sürecektir. Sonucuna gelelim...

Çözümleme işlemi bittiğinde, ortaya çıkan mesaj şuydu:

“Rennes’de altın. Royal Rhedae hisar deposu. Ve Arkadya’da ben.”

Bu, işin sadece yazı bölümü... Bunun yanı sıra rakamlarla, aritmetikte bölme işareti olarak da kullanılabilen “iki nokta üst üste” gibi kasten yanlış yere konulmuş noktalamalarla birtakım açılar ve ölçüler verilip, bir yer tarif edilmekteydi.

Bunlar, Henri’nin yıllarca çalışarak yapmış olduğu hesapların hatalı olduğunu gösteriyordu. Kuşkusuz doğrusu buysa!... Üstelik ille de bir hazinenin yerini tarif ediyorsa... Buradaki “altın” sözcüğü de başka bir anlama gelmek üzere kullanılmamışsa...

Kaldı ki mesaj sadece baş taşında değil, mezarın üstüne konulmuş taştaki şifreli yazı ile de bütünlenmekte olabilirdi.

Fakat onu çözümleyemediler.

* * *

Henri’ye göre, ulaşmış oldukları bilgi hâlâ yetersizdi. Antoine Bigou tarafından yazılmış parşömenlerin şifresi belki de ikinci taşta yazılanlarla çözümlenecekti.

Bunun için Henri, Bérenger’in Carcassonne’a gidip piskopostan yardım istemesini önerdi. Bérenger tereddüt edince, «Çekinecek bir şey yok... Piskopos bizimle aynı kafadadır. Hem sır saklamasını da bilir. Ben sana anlattıklarımı daha önce onunla da paylaşmıştım. Sen de öyle yaparsan bu bir işe yarayabilir» diyerek, onu ikna etmeye çalıştı.

Niçin kendisi yapmıyordu da Bérenger’e havale ediyordu sanki?

Bu bağlamda çeşitli yorumlar var ama en akla yatkın geleni şöyle:

“Henri’nin bu tutumu bir din adamının ahlâk anlayışını yansıtır. Taşları ve belgeleri bulmuş olan Bérenger idi. Henri bu konuyu baştan beri biliyordu ama sahiplenemezdi. Bu işe Bérenger başlamıştı; onun yürütüp sonuçlandırması gerekirdi.”

Bérenger, Henri’nin bu önerisini uzun uzun düşündü. Sonunda kabul etti. 1891 yılının Şubat ayında bir gün, piskoposu görmek üzere Carcassonne’a gitti.

Böylece, farkında bile olmadan bundan sonraki tüm yaşamını değiştirecek olan bambaşka bir serüvenin ilk adımını atmış oldu.

* * *

Bérenger'e daha önce de politikaya karışıp başı derde girdiğinde yardım etmiş olan Carcassonne Piskoposu **Félix Arsène Billard**, onu dikkatle dinledi. Getirdiği parşömenleri gözden geçirdi. «İncil'den alınma ama kötü bir Latince ile yazılmış. Bir başka mesaj içeriyorsa bile ben anlayamadım.» dedi. Taşların üzerindekilere ise hiçbir anlam veremedi.

Bunun üzerine Bérenger, piskoposa, Henri Boudet ile birlikte mezarın baş taşı üzerindeki yazıyı nasıl çözümlediklerini ve vardıkları sonucu anlattı.

Piskoposun ağzı açık kaldı. Ancak her ikisini de bu başarılarından ötürü kutlamaktan başka bir şey yapamadı. Bérenger'e, bu işin kendilerinin bilgi birikimiyle olmayacağını, uzmanlık gerektirdiğini, bunun için Paris'e gitmesi gerekeceğini söyledi.

Bérenger anlamlı bir tavırla piskoposun yüzüne baktı.

Piskopos, «Merak etme, yokluğunu birkaç gün idare ederim. Seni izinli sayarım. Yeter ki, çok oyalanma. İşini çabuk bitir ve ardından hemen dön, gel.» dedi.

Bérenger, Paris'i hiç görmemişti. Gerekirse bu iş için dünyanın öteki ucuna kadar bile giderdi ama Paris'te derdini anlatmak üzere kimi, nasıl bulurdu ki?

Piskopos Billard, bu konuyu düşünmüştü. Paris'te papaz adaylarının eğitildiği **Saint-Sulpice Kilisesi**'nin Başrahibi Bieil'i öteden beri tanıyordu. Zaten bu işi ancak o başarırdı.

Yardımcı olması ricasıyla ona bir mektup yazarak, Bérenger'e verdi.

Bérenger, bir kez daha köye kadar giderek dönüp gelmektense, Carcassonne kentinde günlük gereksinmeleri için birkaç parça öteberi satın aldı. Geceyi orada geçirdi.

Paris'e dosdoğru gidilemiyordu. Önce Lyon'a gidip, oradan aktarma yapmak gerekiyordu.

Ertesi gün Piskopos, Carcassone tren istasyonuna kadar gelerek onu uğurladı.

Sonraki Bölüm: Saint Sulpice